

[Elias Lauf.]

Det er meget godt med det, men det er en effektiv, systematisk bekæmpelse af spækhuggerne, der er nødvendig for Grønlands vedkommende, og det er min opfattelse, at dette er en statsopgave for at værne om de grønlandske erhververes interesser. Det er en livsvigtig opgave for Grønland, som må søges løst for enhver pris.

**Ministeren for Grønland (Lindberg):** Alle, som jeg har talt med angående den af det ærede medlem hr. Elias Lauf rejste sag, har været enige i at understrege den alvorlige ulempe, det er for fangerne i Grønland, at spækhuggerne gør så stor skade på fangstdyrene, og at det ville være højest gavnligt, hvis der kunne gøres noget imod det. Spækhuggeren er et meget farligt dyr, hvis blodtørst overstiger næsten alle de rovdyr, vi kender fra landjorden.

I anledning af det ærede medlems spørgsmål har jeg nu undersøgt, hvilke henvendelser der, siden det nuværende landsråd for Grønland blev oprettet for en halv snes år siden, har været rettet fra landsrådet eller fra anden side til ministeriet for Grønland angående bekæmpelse af spækhuggere. Jeg har konstateret, at der i 1954 i landsrådet blev stillet en forespørgsel, som resulterede i, at man bad ministeriet forelægge problemet for ministeriets biolog og for hvalfangerkaptajnen. Dette skete, og de afgav begge en udtalelse, som i det væsentlige går ud på, at man fra flest muligt passerende fartøjer bør beskyde de spækhuggere, man kommer forbi. Denne udtalelse blev i 1955 meddelt til landsrådet, som tog sagen til efterretning. I 1956 blev der igen stillet en forespørgsel i landsrådet, som blev besvaret af formanden, men i øvrigt ikke gav anledning til nogen henvendelse fra landsrådet til ministeriet. Herudover har der ikke i de sidste 10 år været rettet nogen henvendelse til ministeriet for Grønland.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at hvalfangerkaptajn Johs. Larsen for nylig har skrevet en artikel om denne sag, hvilken artikel er opsendt til Grønlandsposten, og at de oplysninger, han fremkom med, muligvis kan give anledning til forslag til afhjælpning af spækhuggerplagen. Jeg har foranlediget, at eksemplarer af dette manuskript

bliver sendt til de 2 ærede grønlandske folketingsmedlemmer.

I denne artikel går kaptajn Larsen ind for, at der ved et samarbejde mellem den grønlandske erhvervslånefond og landsrådet anskaffes et hvalfangerfartøj på et halvt hundrede tons, og at dette fartøj sættes ind mod spækhuggerne, navnlig ved Diskobugten. Kaptajn Larsen mener, at indtægten fra et sådant fartøjs fangst kan dække udgifterne ved dets drift. Det er måske nok noget optimistisk efter de erfaringer, vi i øvrigt har med hensyn til hvalfangst i Grønland, men selv om der skulle blive et mindre underskud, ville det sikkert være pengene værd, hvis der til gengæld kunne opnås en virkelig formindskelse af spækhuggerplagen.

Jeg vil nu henlede landsrådets opmærksomhed på, at sagen har været rejst her, og vi kan da vel regne med, at landsrådet på ny vil drøfte sagen og fremkomme med et forslag til løsning af dette problem.

**Elias Lauf:** Jeg takker for den højtærede ministers besvarelse og for den positive interesse, ministeren viser en grundig undersøgelse af denne sag.

Den højtærede minister anviste den udvej, at sagen muligvis kan løses i samarbejde mellem den grønlandske erhvervslånefond og landsrådet. Dertil vil jeg sige, at jeg ikke rigtig er sikker på, at man kan overkomme det, da den grønlandske erhvervslånefond i forvejen er hårdt spændt for, således at mange ansøgere har måttet vente i et eller flere år, før de har fået ansøgningerne bevilget.

Hvis det er tanken at udnytte kødet af de skudte spækhuggere, er det naturligvis godt for befolkningen. Men det, som grønlænderne først og fremmest ønsker, er en udryddelse af spækhuggerne, så at man i fred og ro kan fange mange flere sæler og småhvaler og dermed forøge produktionen.

Til slut vil jeg udtale min glæde over den højtærede ministers udtalelse om, at han vil henlede landsrådets opmærksomhed på sagen, så at det kan drøfte den på ny og fremkomme med et forslag. Men landsrådet må være overbevist om i forvejen, at det kan regne med en rimelig støtte fra statens side til sagens hurtige gennemførelse.